

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.328 van 2 juli 2026
in de zaak A. 242.299/VII-42.568**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Benoit Dhondt
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 25 juni 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 307.175 van 24 mei 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 16.033 van 19 september 2024.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 mei 2026.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Arne Vermeerbergen, die *loco* advocaat Benoit Dhondt verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Auditeur Nino Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 22 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De verwerende partij neemt op 16 mei 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoeker tekent tegen de voornoemde weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met arrest nr. 307.175 van 24 mei 2024 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet.

5. In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker “ten eerste” op dat hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de aanvankelijk bestreden beslissing heeft gewezen op het gebrek aan voldoende objectieve en betrouwbare informatie over de huidige veiligheidssituatie en over het risico op vervolging voor uit het westen terugkerende Afghanen. Hij heeft aldus verwezen naar de *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van UNHCR van februari 2022 en de update van 17 november 2022 en februari 2023 waarin wordt aangegeven dat er gebrekkige toegang is tot informatie over wat op het terrein gebeurt en niet op gedegen wijze besloten kan worden dat er geen risico is op vervolging bij terugkeer. Verzoeker heeft ook verwezen naar het rapport van vzw Nansen van oktober 2022, waarin wordt gesteld dat er onvoldoende informatie is om te kunnen inschatten welke behandeling

afgewezen asielzoekers riskeren die vanuit Europa terugkeren naar Afghanistan, aangezien er sinds de val van de Afghaanse Republiek nog geen dergelijke terugkeer werd geregeld vanuit Europa.

Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest de kritiek op het bronnengebruik in de aanvankelijk bestreden beslissing niet beantwoord, evenmin als de kritiek dat een “bijzonder hoge bewijslast” rust op de asielinstanties om af te wijken van het advies van UNHCR aan nationale asielinstanties om geen weigeringsbeslissingen te nemen, vermits de adviezen van de UNHCR “een hogere waarde” hebben dan de rapporten van het Asielagentschap van de Europese Unie (hierna: EUAA). Er werd in het bestreden arrest geen rekening gehouden met andere bronnen dan die van EUAA. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter rekening had gehouden met verzoekers kritiek op de gehanteerde bronnen, bestond er volgens verzoeker een reële kans dat hij tot een ander besluit zou zijn gekomen. Verzoeker acht het negeren van die kritiek in strijd met de jurisdictionele motiveringsplicht.

6. In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker “ten tweede” op dat hij in zijn beroepschrift en zijn aanvullende nota heeft aangevoerd dat de door de verwerende partij gebruikte landeninformatie op cruciale punten onvolledig is, irrelevant is omdat ze niet van toepassing is op zijn profiel, niet volledig geciteerd wordt of verkeerd wordt voorgesteld. Zo heeft verzoeker aangevoerd dat qua risico op mishandeling door de taliban een fundamenteel onderscheid moet worden gemaakt tussen Afghanen die terugkeren na een jarenlang verblijf in het Westen en Afghanen die terugkeren uit landen zoals Pakistan, Iran, en Turkije. Hij heeft erop gewezen dat de stelling van de verwerende partij dat terugkerende Afghanen met argwaan kunnen worden bekeken en het voorwerp kunnen uitmaken van stigmatisering of uitstoting, is gebaseerd op informatie betreffende de periode vóór de machtsovername, die geen betrekking heeft op personen die terugkeren naar door de taliban gecontroleerd gebied, maar op personen die terugkeerden naar gebied dat onder controle van de toenmalige overheid stond, zodat het om fundamenteel verschillende situaties gaat. Verzoeker heeft ook laten gelden dat

de verklaringen van de anonieme bron niet kunnen worden geverifieerd en dat – en waarom – de weinige bijgebrachte informatie op cruciale punten onvolledig is. Het bestreden arrest bevat geen enkel antwoord op verzoekers voormelde kritiek. Nochtans is verzoekers kritiek op de door de verwerende partij gebruikte bronnen fundamenteel voor een juiste beoordeling van zijn dossier en de mogelijkheden voor een terugkeer naar Afghanistan.

7. In het tweede middelonderdeel merkt verzoeker op dat hij in zijn beroepschrift tegen de aanvankelijk bestreden beslissing en de aanvullende nota heeft opgeworpen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een onmenselijke en vernederende behandeling vreest omwille van het feit dat hij bescherming heeft gezocht in Europa en daar jarenlang heeft verbleven. Verzoeker voert aan dat het bestreden arrest niet het gevraagde en nodige onderscheid maakt qua risico-inschatting en onderzoek tussen verschillende categorieën van terugkeerders naar Afghanistan en dat het bestreden arrest uitgaat van een verkeerde maatstaf om het risico te beoordelen. Het bestreden arrest onderzoekt het risico voor verzoeker om terug te keren met documenten die in België worden afgeleverd door een afgescheurde ambassade niet effectief en biedt er ook geen voldoende antwoord op.

Verzoeker heeft erop gewezen dat het gaat om “gepercipieerde verwestering” en niet om bewuste handelingen of uiterlijke kenmerken die verzoeker kunnen verraden en waarvan hij afstand kan doen. Verzoeker herhaalt de kritieken die hij had aangevoerd en stelt dat het risico correct moet worden gekwalificeerd, namelijk dat elke Afghaan die terugkeert uit Europa het risico loopt om als verrader beschouwd te worden (namelijk iemand die politiek verzet heeft gepleegd), en niet dat elke Afghaan die terugkeert uit Europa als dusdanig beschouwd zal worden. Het gaat om een risico. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen legt de lat hoger door te vereisen dat het om elke terugkeerder zou gaan. Verzoeker formuleert ook kritiek op het gebruik van een anonieme bron. Verzoeker herhaalt zijn kritiek op het bronnengebruik en benadrukt nogmaals dat uit verschillende bronnen blijkt dat het doorslaggevend

criterium voor de taliban is dat het als politiek-religieus verraad wordt gezien dat iemand zich onttrekt aan de taliban en bescherming zoekt in een Westers land. Het risico voor verzoeker vloeit voort uit het feit dat de taliban zijn vlucht uit Afghanistan en verzoek tot bescherming in Europa, zijn jarenlange verblijf hier en het feit dat hij niet teruggekeerd is na de machtsovername door de taliban, zou aanzien als politiek-religieus verraad, dat verzoeker bij aankomst op de luchthaven identificeerbaar zal zijn als een afgewezen asielzoeker uit België en aan ondervraging zal onderworpen worden door de taliban, zonder respect voor zijn fysieke integriteit.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen effectief antwoord geformuleerd op de kritieken van verzoeker noch op de stelling dat de taliban aan controleposten de telefoons controleren en dat de identificatie als asielzoeker die in Europa om bescherming heeft gezocht, kan leiden tot foltering en detentie door de taliban. Bij aankomst op de luchthaven zal verzoeker identificeerbaar zijn als een afgewezen asielzoeker uit België en door de taliban aan ondervraging worden onderworpen, zonder respect voor zijn fysieke integriteit.

Verzoeker herhaalt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het amalgaam niet oplost dat gemaakt wordt tussen mensen die Afghanistan om, bijvoorbeeld redenen van werk verlaten hebben, mensen die terugkeren uit islamitische buurlanden van Afghanistan en mensen die Afghanistan ontvlucht zijn naar het Westen, daar om bescherming verzocht hebben, en dan gedwongen worden om terug te keren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende risicogroepen.

Verzoeker heeft zich geenszins beperkt tot een mogelijke schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, maar heeft zich ook beroepen op een vrees voor onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan en

mag niet voorbijgaan aan het risico op een schending van artikel 48/4, § 2, b, van de vreemdelingenwet, dat inhoudelijk gelijk is aan een schending van artikel 3 EVRM. De vraag is niet of verzoeker dermate verwesterd is dat hij deel zou uitmaken van een bepaalde sociale groep. De vraag is of de taliban zullen te weten komen dat verzoeker jaren in Europa heeft verbleven en er bescherming tegen de taliban heeft gevraagd en of dit aanleiding zal geven tot ondervraging, mishandeling en een risico op foltering. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft hierop geen antwoord geformuleerd en schendt volgens verzoeker de rechterlijke motiveringsplicht vervat in artikel 149 van de Grondwet.

Tot slot bekritiseert verzoeker het antwoord van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op verzoekers betoog dat verzoeker geen Afghaans reisdocument heeft, dat er geen functionerende Afghaanse ambassade in Brussel is en dat verzoeker verschillende controles van de taliban zal moeten passeren bij een terugkeer. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat de beslissingen van asiendiensten geen terugkeerbeslissing zijn en dat het aangevoerde risico om te reizen met een eventueel ongeschikt paspoort niet dienstig is in het kader van het onderzoek naar internationale bescherming, stelt verzoeker dat bij elk verzoek om internationale bescherming dient te worden nagegaan wat het risico is op vervolging en onmenselijke en vernederende behandeling in de hypothese van terugkeer naar het land van herkomst. Wat onderzocht dient te worden zijn de voorzienbare gevolgen van de verwijderingsbeslissing in het licht van algemene omstandigheden in Afghanistan en de relevante individuele omstandigheden. Dat is de kern van het onderzoek vereist door artikel 3 EVRM.

Vermits de taliban, zoals in het bestreden arrest wordt vermeld, negatief staan ten opzichte van mensen die Afghanistan hebben verlaten, kan worden verwacht dat zij interesse zullen hebben in Afghanen die uit westerse landen terugkeren of niet over de nodige documenten beschikken en dat zij deze personen zullen ondervragen. Vermits het om een erg kleine en duidelijk identificeerbare en lokaliseerbare groep gaat, valt te verwachten dat het binnen de mogelijkheden van de taliban ligt om deze groep, of een deel ervan, te ondervragen.

Verzoeker besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook op deze expliciet aangevoerde grief geen effectief antwoord biedt.

8. In het derde middelonderdeel richt verzoeker zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens het bestreden arrest kan uit de beschikbare landeninformatie niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren. Dit criterium van opzet is volgens verzoeker niet in overeenstemming met de wet en de relevante rechtspraak. In het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 in de zaak C-542/13, *M'Bodj tegen België* oordeelde het Hof van Justitie dat het begrip “ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen [...], die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkwijze ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd”. Dat arrest heeft echter betrekking op een persoon met een ernstige ziekte die bij terugkeer naar zijn land van herkomst niet over een adequate behandeling zou beschikken en moet onderscheiden. Vraag is hoe dit opzet geïnterpreteerd moet worden in een algemene precaire socio-economische situatie die minstens deels het gevolg is van gedragingen van partijen betrokken in het conflict. Volgens verzoeker volstaat het dat de betrokken partijen bewuste gedragingen stellen met als gevolg dat de humanitaire situatie verslechtert, of dit nu een gewild gevolg is of niet. De vereiste van intentie om de humanitaire situatie te doen verslechteren valt ook niet af te leiden uit het arrest *Sufi en Elmi*. Uit dat arrest leidt verzoeker af dat het volstaat om een verantwoordelijkheid aan te tonen in de verslechtering van de humanitaire situatie. Een welbewust voornemen om de humanitaire situatie te doen verslechteren wordt niet vereist door het EHRM in het arrest *Sufi en Elmi*. Minstens dient deze kwestie volgens verzoeker uitgeklaard te worden door het Hof van Justitie middels een prejudiciële vraag. Tot slot merkt verzoeker op dat de handelingen van alle betrokken actoren in rekening moeten

worden gebracht. Dit betekent dat zowel de gevolgen van de gedragingen van de taliban, als de gevolgen van de handelingen van ISKP en andere anti-taliban groeperingen, en zelfs van de handelingen van buitenlandse regeringen in internationale instellingen in rekening gebracht moeten worden. Doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter niet het juiste criterium hanteert, wordt deze informatie in een verkeerd kader ingepast.

Beoordeling

Algemeen

9. Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze hij artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht door het bestreden arrest. Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

10. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met hervormingsbevoegdheid gedaan over het bij hem ingestelde beroep

tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. Hij is hierbij niet gebonden door de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve moet de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Eerste middelonderdeel

11. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest zijn kritiek niet beantwoord betreffende het gebrek aan informatie over de toestand in Afghanistan in het algemeen en betreffende de bewijswaarde van de UNHCR-nota van februari 2022 en februari 2023.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft in punt 2.3.2. en 2.3.3. van het bestreden arrest een opsomming van de door de partijen bijgebrachte landenrapporten en documenten. In punt 2.4.3 overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer:

“[...] Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift en in de aanvullende nota een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van UNHCR van februari 2022, waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asiëldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie

in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van UNHCR van februari 2022. Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan [...] zoals verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Hetzelfde geldt voor wat betreft de verwijzingen naar landeninformatie en kritiek geuit in de aanvullende nota. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen. De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in: "Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming." Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de Richtlijn 2013/32/EU over te gaan tot een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van de verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde

landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift en de aanvullende nota tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel /degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoeker en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. [...]”.

Met de voormelde overwegingen en de verdere beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 in punt 2.4.4. en verder beantwoordt en weerlegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers argumentatie dat er een gebrek zou zijn aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban. In dit verband dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ieder afzonderlijk argument van verzoeker dient te beantwoorden in de zin dat hij op iedere kritiek van verzoeker over ieder afzonderlijk rapport zou moeten ingaan. Zoals reeds aangehaald, volgt uit de devolutieve werking van het beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing dat de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden moet bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Verder hoort de beoordeling van de bewijswaarde van de voorhanden zijnde stukken tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter. Uit niets blijkt dat standpunten uit de rapporten van de UNHCR bindend zouden zijn voor de asielinstanties, noch dat een “bijzonder hoge bewijslast” zou gelden om ervan af te wijken, zoals verzoeker in navolging van de vzw Nansen voorhoudt.

Uit de verwijzing naar “de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier” in punt 2.4.5. van het bestreden arrest blijkt bovendien, anders dan verzoeker voorhoudt, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

zich ook steunt op andere bronnen dan die van het EUAA. In punt 2.4.3. stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelfs expliciet dat hij zich zal “laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt.”

Verzoeker toont derhalve geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht wat het voorgaande betreft.

12. Volgens verzoeker maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders. Verzoeker laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ingaat op het aangevoerde onderscheid tussen Afghaanse terugkeerders die naar andere (islamitische) landen waren vertrokken om er te gaan werken en Afghaanse terugkeerders die naar het Westen waren gevlucht doch wier verzoek om internationale bescherming er is afgewezen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt in punt 2.4.5 dat “uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie, waaronder ook de geactualiseerde landeninformatie die door de partijen per aanvullende nota werd neergelegd, niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Uit de landeninformatie blijkt voorts niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt verder ook vast dat “noch in het

verzoekschrift, noch in de aan de Raad overgemaakte aanvullende nota's noch in de verklaringen ter terechtzitting enige concrete informatie wordt bijgebracht, die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat hij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Uit het enkele gegeven dat verzoeker omstreeks begin 2020 op achttienjarige leeftijd Afghanistan verliet en sinds oktober 2021 in België verblijft kan niet besloten worden dat hij verwesterd is of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij hierdoor zou dreigen te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd." De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt verzoekers situatie dus wel degelijk als die van een na een verblijf in Europa terugkerende Afghaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weerlegt ook het betoog dat verzoeker geen voeling zou hebben met het "Taliban-Afghanistan", waar hij stelt dat hij "zich door zijn familie kan laten informeren over de thans geldende normen en waarden in Afghanistan". Verzoekers kritiek mist feitelijke grondslag.

In de mate dat verzoeker hierbij zijn kritiek herhaalt op de door de verwerende partij bijgebrachte bronnen (landeninformatie), kan worden verwezen naar punt 11 *supra*.

13. Met betrekking tot verzoekers standpunt dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op zijn kritiek op de "anonieme bron", wordt herhaald dat de jurisdictionele motiveringsplicht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er niet toe verplicht te antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt. Het gaat te dezen ook niet om een anonieme bron van de verwerende partij zelf, maar om een anonieme bron die is opgenomen in een rapport van het EUAA. Verzoeker brengt bovendien geen bepaling bij die inhoudt dat het gebruik van anonieme bronnen verboden zou zijn. Zoals reeds aangegeven,

beoordeelt de feitenrechter verder soeverein de bewijswaarde van de stukken waarop hij vermag acht te slaan.

Tweede middelonderdeel

14. Volgens verzoeker haalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de maatstaf voor verwestering de daadwerkelijke en de gepercipieerde of toegeschreven verwestering door elkaar en is niet de juiste risicogroep afgebakend.

Uit het voorgaande (*supra* punt 12) blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft onderzocht of verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert, louter omwille van zijn verblijf in Europa, hetgeen betrekking heeft op de wijze waarop hij door de taliban zal worden aanzien bij zijn terugkeer in Afghanistan, en dus op de perceptie van verzoeker door de taliban als terugkeerder uit het Westen. Daarnaast heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook onderzocht of in hoofde van verzoeker sprake is van daadwerkelijke verwestering, hetgeen eveneens negatief wordt beantwoord. Na vastgesteld te hebben dat verzoeker geen concrete informatie heeft bijgebracht, die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat “de thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel voldoende en in de regel niet problematisch. [...] De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Te dezen toont verzoeker in de huidige stand van zaken niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Er blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Er zijn ook geen concrete indicaties die daarop wijzen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het

gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.” Verzoekers standpunt dat geen rekening is gehouden met het risico, om als verrader beschouwd te worden (namelijk iemand die politiek verzet heeft gepleegd), mist derhalve feitelijke grondslag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eist in het bestreden arrest dan ook niet dat een terugkeerder ook daadwerkelijk verwesterd is opdat hij een risico op vervolging of ernstige schade zou lijden.

15. Voor zover verzoeker zijn kritiek herhaalt op het bronnengebruik en het verwijzen naar een anonieme bron, wordt verwezen naar de beoordeling van het eerste middelonderdeel.

16. Volgens verzoeker wordt zijn argumentatie betreffende het risico bij controleposten van de taliban in Afghanistan en betreffende het niet beschikken over een Afghaans reisdocument, niet effectief beantwoord in het bestreden arrest. Vooreerst wordt herhaald dat de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden moet bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. Bovendien benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “[d]e thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel voldoende en in de regel niet problematisch. Verzoeker bemerkt voorts dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op zijn terugreis en dat hij hierbij ondervraagd zal worden en zijn gsm hierbij gecontroleerd zal worden, doch hij laat na te concretiseren waarom een controle van de inhoud van zijn gsm hem in gevaar zou kunnen brengen, temeer niets hem ervan weerhoudt bepaalde *posts* die niet in goede aarde zouden vallen te verwijderen of nog zijn volledige sociale media te verwijderen alvorens de terugkeer aan te vatten. Verder merkt de Raad op dat de controleposten zich in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn

gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. [...] Te dezen toont verzoeker in de huidige stand van zaken niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geviséerd bij deze controleposten. Er blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in het vizier zou komen.” Daaruit blijkt dat de Raad van oordeel is dat het niet beschikken over een Afghaans paspoort in het concrete geval van verzoeker hoe dan ook een terugkeer niet in de weg staat. Het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarvoor eveneens opmerkt dat verzoekers hypothetische constructie om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort of met een laissez-passer afgeleverd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet “dienstig” is in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood, doet geen afbreuk aan het voorgaande en kan niet tot cassatie van het bestreden arrest leiden.

17. Met betrekking tot het door verzoeker aangevoerde verschil van het risico op mishandeling naargelang het gaat om Afghanen die terugkeren uit islamitische buurlanden, die terugkeren uit landen waar ze niet om internationale bescherming hebben verzocht of die terugkeren na migratie om economische redenen, dan wel om Afghanen die terugkeren uit Europa nadat ze er om internationale bescherming hebben verzocht, kan worden verwezen naar de beoordeling in punt 12 *supra*.

18. Anders dan verzoeker voorhoudt, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet voorbijgegaan aan het risico op een schending van een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer in de zin van artikel 48, § 2, b), van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

De Raad voor Vergunningsbetwistingen stelt in punt 2.4.6.1. expliciet dat “[i]n zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, [...] dienstig [kan] worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet

aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban omwille van het voorgehouden vluchtrelaas en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.” Daaruit blijkt dat de vaststellingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.4.5 ook de beoordeling van het risico op onmenselijke of vernederende behandeling betreffen. In punt 2.3.5 benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer dat “wat betreft zijn betoog [...] over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, [...] de Raad er nog op [wijst] dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. [...] Door in zijn verzoekschrift of aanvullende nota louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt ook dat “verzoeker niet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Kunar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.” Aldus spreekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich ook uit over verzoekers vrees om in de toekomst de aandacht van de taliban te trekken.

Derde middelonderdeel

19. Verzoeker acht artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de voorwaarde dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door derden, toevoegt dat het moet gaan om opzettelijke gedragingen van een actor, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet.

20. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in punt 2.4.6.1. eerst in het algemeen dat een precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de

vreemdelingenwet valt, “tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.” Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan “na lezing van alle objectieve landinformatie in het rechtsplegingsdossier [...] niet blijken dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschiene actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt vervolgens echter dat “[d]e oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie [...] in Afghanistan in wezen multidimensionaal [blijken] te zijn” en dat “[d]e actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan [...] het gevolg [is] van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren”. Na een aantal elementen en factoren te hebben vermeld, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet [kan] worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat uit de beschikbare informatie niet kan worden afgeleid dat de voormelde toestand “overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor”, blijkt dat de in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet bedoelde subsidiaire beschermingsstatus reeds op grond van deze vaststelling wordt geweigerd. De bijkomende vaststelling “laat staan [...] door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”, doet geen afbreuk hieraan. Verzoekers kritiek tegen de eerdere algemene overwegingen in het bestreden arrest waarin wel de voorwaarde wordt gesteld van opzettelijke gedragingen, laat het voormelde motief onverlet en kan dan ook niet leiden tot de

cassatie van het bestreden arrest. Hieruit volgt eveneens dat een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie niet nuttig is.

21. Het middelonderdeel berust eveneens op een foutieve lezing van het bestreden arrest in de mate dat het lijkt aan te voeren dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met de handelingen van alle betrokken actoren, waaronder “de handelingen van buitenlandse regeringen in internationale instellingen”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers vast dat er “een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen” was, doch hij stelt eveneens vast dat niet blijkt dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, “waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe”.

22. Verzoekers kritiek berust in de aangegeven mate op een onvolledige en foutieve lezing van het bestreden arrest en mist aldus feitelijke grondslag.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift uitvoerig naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 in de zaak C 542/13, *M'Bodj tegen België*, waaruit blijkt dat de in artikel 48/4, § 2, b), bedoelde schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden. Het Hof stelt dat een onmenselijke of vernederende behandeling door het ontbreken van een adequate medische behandeling in het land van herkomst slechts kan worden ingeroepen voor zover de medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.

Voor zover verzoeker, in het licht van deze rechtspraak, aanstuurt op een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie, wordt vooreerst opgemerkt dat verzoeker nalaat een prejudiciële vraag te formuleren, en wordt daarnaast herhaald dat de voorwaarde van opzettelijke gedragingen het te dezen dragend motief van het bestreden arrest onverlet laat en dan ook niet kan leiden tot de cassatie van het bestreden arrest.

23. Verzoeker laat op het einde van het verzoekschrift nog gelden dat “geen nauwgezet en nauwkeurig onderzoek [is] gevoerd, gelet op het feit dat op de bronnenkritiek van verzoeker niet geantwoord werd, terwijl het om een verdedigbare grief gaat in de zin van artikel 3 EVRM, hetgeen een schending inhoudt van artikel 3 EVRM juncto 13 EVRM”. Uit de beoordeling van het eerste middelonderdeel *supra*, blijkt reeds de ongegrondheid van deze kritiek, die door verzoeker niet nader wordt ontwikkeld wat de voormelde verdragsbepalingen betreft.

Conclusie

24. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op twee juli tweeduizend zesentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams